

ALS WE NU EENS NIET MEER ZOUDEN OORDELEN...

In gesprek met Marianne Bonte

‘De ontmoeting met Marianne Bonte blijft lang nazinderen. **Hoeveel mooier zou een samenleving zonder oordeel eruit zien**, vraag ik sindsdien steeds vaker af. **Hoeveel angst en verdriet kunnen we vermijden als we elkaar ons anders-zijn gunnen?** Hoeveel sterker zou Marianne zich voelen wanneer ze minder gekwetst was door het oordeel van anderen? ‘Ik ben heel gevoelig geworden voor de kleinste signalen van andere mensen’, vertelt ze me. ‘En ik heb veel bewijs nodig dat een ander het goed meent met mij.’

Marianne is inpakster bij de chocolade-afdeling van Lidwina. Sinds een werkongeval in 2020 doet ze vooral zittend werk. Ze doet haar werk graag. Het vraagt focus, omdat ze verschillende handelingen doet waar ze haar hoofd moet bijhouden: een zakje nemen, een lolly inpakken, in een display plaatsen. ‘Het vraagt denkwerk en dat is goed, want mijn brein wil altijd bezig zijn.’

Over prikkels en stress

Ja, Marianne voelt zich anders. Ze heeft veel moeite met prikkels die op haar afkomen. Een geluid dat hard binnenkomt, een geur, een onverwachte vervelende gebeurtenis brengen haar makkelijk uit balans.

Een blik of een verkeerd woord kunnen zich als zorgen vastzetten in haar hoofd. ‘Soms heb ik moeite om mezelf bijeen te pakken. Maar voor het werk is dat anders. Want daar word ik verwacht. Soms kom ik graag. Soms is het moeilijk, vooral als er in de ochtend al dingen gebeurd zijn die me stress geven. Een storing in het openbaar vervoer kan al genoeg zijn.’

Collega’s leerden haar kennen, en kunnen het van haar gezicht lezen als het een dagje minder wil lukken. Respect voor wat is, het helpt. ‘Dan pas kan ik mensen vertrouwen. Eerst wil ik dat respect ervaren. Ik ben te vaak gekwetst. Daarom heb ik het nodig om respect te zien, om te ervaren dat er geen oordeel is.’

Disney, land van gelukkig zijn

Ja, Marianne voelt zich anders. Want ze houdt zielsveel van de sprookjeswereld van Disney. ‘Noem me maar Marie’, lacht ze. Zoals het witte ondeugende katje uit de Aristocats. Haar hele leven bestaat uit Disneyverhalen en -figuren. Ze heeft een abonnement voor Disneyland Parijs, waar ze bijna elke maand naartoe gaat. Samen met haar vriend, die de liefde voor de sprookjesachtige, speelse Disneywereld met haar deelt.

De drukte van Disneyland, lukt dat dan wel? Hoe werkt dat voor Mariannes prikkelgevoeligheid? Ja, ze weet dat het vreemd klinkt, 'maar ik kom daar echt tot rust. Er zijn veel mensen, er gebeurt van alles en toch voel ik rust vanbinnen. Want daar is geen oordeel. Niemand kijkt vreemd op als je verkleed bent. Daar kan ik alles loslaten en helemaal een blije Marianne zijn. Met een grote smile, en diep gelukkig.'

Iemand die anders is dan jij: hoe boeiend is dat?!

Ja, Marianne voelt zich anders. En ze wil anders mogen zijn, zonder dat gevoel dat er over je geoordeeld wordt. Om te ervaren dat je serieus genomen wordt, gewoon omdat je bent wie je bent. 'Ik krijg veel commentaar over mijn liefde voor Disney. Veel mensen vinden mij te oud daarvoor. Ik vind het heel moeilijk als mensen denken dat ze het beter weten. Dat doet pijn.'

Hoeveel beter zou het zijn wanneer mensen nieuwsgierig zouden zijn, denk ik wanneer ik Mariannes verdriet over al die oordelen beluister.

Terwijl het toch ook gewoon kan, elkaar aanvaarden zoals we zijn.

Gewoon nieuwsgierig opmerken dat iemand anders is dan jij. En dan een vraag stellen om dat anders zijn te ontdekken en te leren verstaan.

Kansen geven begint bij respect voor het anders zijn van de ander

Ja, Marianne voelt zich anders. Ze wil zo graag samenwonen met haar vriend. Op eigen benen staan. 'Ik wil het zelf kunnen. Ik kan zelf komen werken, dan kan ik ook zelf voor ons huisje zorgen.' Wat ze lastig vindt is dat nog veel mensen niet weten hoe hard er bij Lidwina gewerkt wordt. Marianne: 'De meeste mensen staan er niet bij stil dat ze in de winkel dingen uit de rekken halen die wij hier met zorg inpakten. Dat wij hier allemaal goed zijn in ons werk. Dat het hier niet minder is dan op welk ander bedrijf dan ook.'

'ER ZIJN NOG TE VEEL MENSEN DIE VOORoorDELEN HEBBEN OVER ONS, MEDEWERKERS BIJ LIDWINA. IK HEB HET DAAR MOEILIK MEE. WANT IK HEB DEGELIJK WERK WAAR IK TROTS OP BEN. EN IK HEB EEN GOED, VAST INKOMEN.'

Hard werken kan ze. Professioneel. Tegen een fatsoenlijk loon.

Ooit lukt het vast.

Dat huisje, samen met haar vriend.

In een samenleving die erkent, dat anders zijn een geschenk is.

Trouwens, zijn we niet allemaal een beetje anders?

Als we nu eens beginnen met echt naar elkaar te luisteren.

Zo moeilijk kan dat toch niet zijn?

In gesprek met Marianne Bonte

Marianne Bonte (31) woont in Lommel bij haar ouders. Ze houdt veel van haar vriend, van de sprookjeswereld van Disney en van Engelse pop-rock-muziek. Die muziek maakt haar rustig. Ze werkt nu vijf jaar bij Lidwina. Voor die tijd werkte ze drie jaar in het wassalon van de Biehal, wat ze ook heel graag deed. Ze is opgeleid tot logistiek assistente in de bejaardenzorg, maar in die sector voelde ze zich minder thuis. Het werk moest er te snel gaan, waardoor ze te weinig ruimte voelde om echt zorg te kunnen dragen voor de mensen.

AUTEUR:
GRIET BOUWEN,
DE ZINSPELING

VERTELLER:
MARIANNE BONTE

FOTOGRAFIE:
DUIZEND WOORDEN FOTOGRAFIE